

Tämä tutkistelu on sapatiksi 5.9.2026

Todellinen kristillinen palvelutyö

Muistojae: *”Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia, vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhottuja. Me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin.”*
(2. Kor. 4:8–10.)

Avaintekstit:

2. Kor. 3:1–9
2. Kor. 4:7–18
2. Kor. 5:11–15
Kol. 1:19–23
Ef. 2:13–16
2. Kor. 6:11–7:1
2. Kor. 7

Viime tutkistelussa näimme, että Paavali vahvistamalla toimivansa yksinkertaisella ja vilpittömällä tavalla puolusti itseään epävakaisuuden ja rakkauden puutteen syytöksiltä korinttilaisia kohtaan. Hän työskenteli aina hengellisten lastensa parhaaksi. Hän esitti ajatusketjun, joka alkaa Toisen korinttilaiskirjeen jakeista 2:12–17 ja jatkuu aina 7. luvun loppuun asti. Samalla hän pohtii, miltä todellinen Kristuksen palvelutehtävä näyttää. Voimme oppia paljon Paavalin ajatuksista tämän suhteen.

Tässä tutkistelussa tarkastelemme Toisen korinttilaiskirjeen lukuja 3–7, joissa Paavali puhuu palvelutehtävästään ihmisten voittamiseksi Kristukselle. Ellen G. White sanoo: ”Syntisten kääntyminen ja heidän pyhittäytymisensä totuudessa on voimakkain todiste, jonka sananpalvelija voi saada siitä, että Jumala on kutsunut hänet palvelutehtävään. Todistus hänen apostoliudestaan on kirjoitettuna kääntyneiden sydämeen ja saa vahvistuksensa heidän elämänmuutoksestaan. Kristus saa muodon sisäisesti, kirkkauden toivona. Sananpalvelija saa suurta vahvistusta näistä hänen palvelustoimintansa sineteistä.” (6AO 229.)

TODELLISEN PALVELUTYÖN HEDELMÄT

Lue 2. Kor. 3:1–9. Missä mielessä voimme olla Kristuksen kirje?

Suosituskirjeet olivat yleisiä kreikkalais-roomalaisessa maailmassa. Paavali ei kuitenkaan kantanut mukanaan tällaisia kirjeitä. Pyhän Hengen muutosvoima korinttilaisten elämässä oli todiste hänen todellisesta palvelutyöstään. Paavali oli kuitenkin varma, että Korintin seurakunta ei syntynyt hänen älykkyytensä tai ponnistelujensa ansiosta (2. Kor. 3:4–6). Hän ei mainostanut itseään (2. Kor. 3:5; 1. Kor. 2:2).

Paavali puhuu palvelutyöstään käsittelemällä lyhyesti kahta liittoa: vanhaa liittoa, jota edusti Mooses, ja uutta liittoa, jota edustivat hän ja hänen kollegansa. Hätäinen lukija saattaa ajatella, että vanha liitto ei antanut toivoa pelastuksesta, mutta se ei ole totta. Pelastus oli mahdollista sekä vanhassa että uudessa liitossa. Vanha liitto ennakoï evankeliumia. ”Pyhät kirjoitukset tiesivät jo edeltäpäin, että Jumala tekee vanhurskaiksi kansat, kun ne uskovat. Jumala näet ilmoitti edeltäpäin Abrahamille hyvän sanoman: sinun kanssasi saavat kaikki kansat siunauksen.” (Gal. 3:8.)

2. Kor. 3:1–4:6 kuvaa, miten vanhaa liittoa käytetään symboloimaan sellaisten henkilöiden lakihenkistä kokemusta, jotka luottivat omiin kuuliaisuuden tekoihinsa keinona miellyttää Jumalaa. Uusi liitto taas edustaa niiden kokemusta, jotka luottavat täysin siihen, että Jumalan armo tekee heidän puolestaan ja heissä kaiken sen, mitä Jumala on luvannut tehdä.

Paavali puhuu kahdesta erilaisesta reaktiosta evankeliumia kohtaan: uskovien ja epäuskoisten. Hän ei puhu erilaisista evankeliumeista, joista yksi olisi Vanhan testamentin ja toinen Uuden testamentin evankeliumi. On vain yksi Jumalan tarjoama evankeliumi. ”Hän on meidät pelastanut ja kutsunut pyhälä kutsullaan, ei meidän tekojemme perusteella vaan oman päätöksensä ja armonsa mukaisesti, jonka hän jo ennen aikojen alkua soi meille antamalla meille Kristuksen Jeesuksen.” (2. Tim. 1:9.)

Tämä ei tarkoita, etteikö 2. Kor. 2:14–4:6 sisältäisi historiallisia tosiasioita. Paavali käyttää tuota historiaa osoittaakseen, että jotkut heistä ”pelastuvat” ja jotkut ”joutuvat kadotukseen” (2. Kor. 2:15). Koska reaktio oli epäusko ja uskon puute Mooseksen palvelutyötä kohtaan, hänen palvelustaan voidaan pitää tuomion ja kuoleman tehtävänä. Koska Korintin seurakunta uskoi, Paavalin palvelutehtävä heidän keskuudessaan osoittautui vanhurskauden palveluksi, elämää antavan Pyhän Hengen toiminnaksi.

Korintin seurakunnan pelastuskokemus on todiste Paavalin aidosta palvelutyöstä.

KÄRSIMYS JA KUNNIA

Lue 2. Kor. 4:7–18. Tee luettelo Paavalin kärsimyksistä. Miten hän kesti ne?

Böömin suuri uskonpuhdistaja Jan Hus sanoi kerran Jeesuksesta: ”Hän on maailman hallitsija ja me vähäisiä kuolevaisia – kuitenkin hän kärsi! Miksi meidän ei sitten pitäisi kärsiä, varsinkin kun kärsimys vaikuttaa meissä puhdistavasti?” (ST2023 70.)

Apostoli Paavali osoitti vuosisatoja aiemmin saman halukkuuden kärsiä Kristuksen puolesta. Hän tiesi olevansa vain hauras saviastia (2. Kor. 4:7). Hän tunsi olevansa jatkuvasti ahtaalla, neuvoton, vainottu ja maahan lyöty, mutta hän ei silti ollut umpikujassa, toivoton, hylätty tai tuhottu (2. Kor. 4:8–9). Hän oli valmis kantamaan ruumiissaan ”Jeesuksen kuolemaa, jotta myös Jeesuksen elämä” tulisi näkyviin hänessä (2. Kor. 4:10–11).

Paavali tarkoitti ”Jeesuksen kuolemalla” todennäköisesti edellisissä jakeissa mainitsemiaan kärsimyksiä. Toisaalta ilmaisu ”Jeesuksen elämä” viittaa todennäköisesti pelastukseen kuolemalta tai hengelliseen voimaan nykyisessä elämässä. Viime kädessä se kuitenkin viittaa ylösnousemukseen (2. Kor. 4:12).

On mielenkiintoista, että 2. Kor. 4:10–12 jakeissa sanapari kuolema ja elämä esiintyy kolme kertaa. Tämä muistuttaa siitä, että kuolema on osa nykyistä elämää. Tulevassa kirkkaudessa koemme kuitenkin elämän ilman kuolemaa (Ilm. 20:14; Ilm. 21:4).

Vaikka 2. Kor. 4:7–18 osoittaa, että evankeliumi julistetaan hauraiden ihmisten kautta, tärkeintä on kuitenkin se, että kunnia kuuluu yksin Jumalalle (2. Kor. 4:15). Usein lähetyssaarnaajat kärsivät lähetystyössään. Kärsimyksemme täällä ovat kuitenkin kevyitä ja hetkellisiä verrattuna siihen ikuisen kirkkauteen, joka meitä odottaa. (2. Kor. 4:17.) Uskova elää uskon varassa, ei näkemisen. (2. Kor. 4:18; 2. Kor. 5:7.)

Tämä tulevan elämän toivo valloitti Paavalin mielen niin suuresti, että hän puhuu siitä jatkuvasti koko raamatunkohdan ajan (2. Kor. 5:1–10). Hän viittaa kuolevaiseen ruumiiseensa vertauskuvalla maanpäällisestä majasta (VKR). Vastaavasti ”asumus Jumalalta” on vertauskuva ylösnouseksesta ruumiista (2. Kor. 5:1, VKR), mikä onkin kaikkien aikojen uskovien suurin toivo.

Miksi on niin tärkeää, että kaikesta siitä huolimatta, mitä nyt käymme läpi, pidämme aina mielessämme toivon ylösnousemuksesta, meidän ylösnousemuksestamme (1. Kor. 15:52)?

KRISTUKSEEN KESKITTYVÄ SOVITUKSEN PALVELUTYÖ

Lue 2. Kor. 5:11–15. Miten tämä teksti osoittaa, että Paavalin palvelutyö on Kristus-keskeistä?

Paavali tiesi, että hänen oli tehtävä tili Kristukselle palvelutyöstään (2. Kor. 5:10). Hän tunsi Herran pelon ja pyrki vakuuttamaan ihmiset Kristuksen evankeliumista (2. Kor. 5:11). Tämä pelko on kunnioitusta ja ihmetystä Kristusta kohtaan. Siksi se liittyy Paavalin rakkauteen Kristusta kohtaan sekä hänen luottamukseensa siihen, että Kristus rakastaa häntä. Vanhan testamentin mukaan Herran pelko tarkoittaa, että vaellamme hänen teitään, rakastamme häntä ja palvelemme häntä koko sydämestämme ja sielustamme (5. Moos. 10:12).

Paavalin palvelutyö ei ole itsekeskeistä, vaan Kristukseen keskittyvää. Hän ei kehnunut itseään. Hänen ylpeilemisensä aihe on Kristus (2. Kor. 12:9). Hän sanoi: ”Minä taas en ikinä tahdo kerskailla mistään muusta kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä.” (Gal. 6:14.) Siten korinttilaisten mahdollisuus ylpeillä hänestä (2. Kor. 5:12) tarkoittaa ylpeilemistä hänen Kristus-keskeisestä palvelutyöstään, jonka vastakohtana oli hänen vastustajiensa itsekeskeinen palvelutyö.

Lue 2. Kor. 5:16–21; Kol. 1:19–23 ja Ef. 2:13–16. Mitä Paavali tarkoitti sovituksen viralla?

Kristus on sovituksen välittäjä. Hän on ”antanut meille sovituksen viran” (2. Kor. 5:18, VKR). Ajatus sovituksesta toistuu 2. Kor. 5:16–21 yhä uudelleen. Tämä on keskeinen käsite Paavalille, ja sen on oltava sitä myös meille.

Jumala on sovittanut ihmiskunnan itsensä kanssa Poikansa sovituskuoleman kautta. Ne, jotka on sovitettu Jumalan kanssa, ovat uusia luomuksia (2. Kor. 5:17). Nyt heidän on tarkoitus välittää tätä sovituksen sanaa eteenpäin julistamalla Kristuksen evankeliumia (2. Kor. 5:19). Tässä mielessä me ”olemme siis Kristuksen lähettäjiä, ja Jumala puhuu teille meidän kauttamme” (2. Kor. 5:20).

Ajattele, mitä Kristus on tehnyt sinun vuoksesi. Ajattele syyllisyyttä, syntiä ja tuomiota, jotka olisivat osasi ilman hänen ristiään. Miten tämän todellisuuden pitäisi vaikuttaa suhteeseesi muihin?

KUTSU PYHITYKSEEN

Paavali jatkaa korinttilaisten rohkaisemista 2. Kor. 6:3–10, jotta he antaisivat sovittaa itsensä Jumalan kanssa. Hän esittää pitkän luettelon vaikeuksia ja voittoja osoittaakseen, mitä tarkoittaa olla Kristuksen seuraaja ja Jumalan palvelija. Lyhyesti sanottuna hän kertoo vaikeista tilanteista (2. Kor. 6:4–5), luonteen jaloista ominaisuuksista (2. Kor. 6:6), palvelutyön välineistä (2. Kor. 6:7) sekä palvelutyön vaihtelevuudesta (2. Kor. 6:8–10). Kehotettuaan seurakunnan jäseniä Korintissa suostumaan sovintoon Jumalan kanssa, Paavali vetoaa heihin, jotta he eläisivät pyhää elämää ja erottautuisivat epäuskoisten haitallisesta vaikutuksesta ja epäpuhtaista asioista (2. Kor. 6:14–17).

Lue 2. Kor. 6:11–7:1. Miltä pyhä elämä näyttää tämän tekstin mukaan?

Paavali korostaa tässä tekstissä kiintymyksen ja rakkauden merkitystä seurakunnassa (1. Kor. 6:11–13). Todiste siitä, että ihmiset ovat antaneet sovittaa itsensä Jumalan kanssa, on se, että he pyrkivät sovintoon keskenään. Heistä tulee sovinnon edustajia ihmisten keskuudessa.

Seuraavaksi kutsu pyhitykseen annetaan kuuden kehotuksen kautta, nimittäin (1) ”*Älkää ryhtykö epäuskoisten aisapariiksi*” (2. Kor. 6:14); (2) ”*Lähtekää pois heidän joukostaan*” (2. Kor. 6:17); (3) ”*erotkaa heistä*” (2. Kor. 6:17); (4) ”*älkääkä koskeko mihinkään saastaiseen*” (2. Kor. 6:17); (5) ”*meidän tulee puhdistautua* kaikesta ruumiin ja hengen saastaisuudesta” (2 Kor. 7:1); (6) ”meidän tulee – – *Jumalaa peläten pyhittää* elämämme kokonaan hänelle” (2. Kor. 7:1; korostukset lisätty). Nämä kehotukset osoittavat, että pyhä Jumala vaatii elämän pyhittämistä ja erottautumista epäjumalanpalvelonnasta.

Toisaalta tämä teksti sisältää myös seitsemän lupausta, jotka korostavat kristillisen seurakunnan osaa pyhänä temppeleinä: (1) ”Minä asetun heidän keskelleen”; (2) ”vaellan heidän mukanaan”; (3) ”Minä olen oleva heidän Jumalansa”; (4) he ovat ”minun kansani”; (5) ”otan teidät vastaan”; (6) ”olen oleva teidän Isänne”; (7) ”te olette minun poikiani ja tyttäriäni” (2. Kor. 6:16–18).

Huomaa, että neljä lupausta 2. Kor. 6:16 ovat perustana kolmelle käskylle 2. Kor. 6:17 (katso sana ”siksi” 2. Kor. 6:17 alussa). Tämä osoittaa, että pyhitys ei ole ihmisen ponnistelujen tulos, vaan Pyhän Hengen työ sydämessä. Vaikka pyhitys on lähtöisin Jumalasta, uskovien on tehtävä oma osansa ja hylättävä epäjumalanpalvelus sekä kaikki epäpuhtaat käytännöt.

Mitä Jumalan lupaukset 2. Kor. 6:16–18 kertovat meille pyhityksestä?

LOHDUTUS JA ILO

Lue 2. Kor. 7. Mitä Paavali tuntee sisimmässään kuullessaan, että korinttilaiset olivat tehneet parannuksen?

Kuinka paljon rakkautta onkaan sanoissa ”teillä on sija meidän sydämessämme” (2. Kor. 7:3; ks. myös 2. Kor. 6:11). Halustaan saada rakkautensa vastavuoroiseksi Paavali sanoo myös: ”Antakaa meille tilaa sydämessänne!” (2. Kor. 7:2.)

Korinttilaiset avasivatkin sydämensä Paavalille ja hänen työtovereilleen. Siksi jae 4 on täynnä iloa. Paavalin sanat ilmaisevat, kuinka positiiviset hänen tunteensa ovat juuri nyt: ”Teille voin puhua aivan suoraan, ja minulla on paljon aihetta olla teistä ylpeä. Olen saanut yllin kyllin lohdutusta, kaiken ahdinkomme keskelläkin tunnen ylenpalttista iloa.” (2. Kor. 7:4.) Paavali on täynnä lohdutusta ja iloa. Kuinka paljon lohdutusta ja iloa seurakuntamme voivatkaan tuoda sen vastuunkantajien sydämiin sitoutumalla uskollisesti Kristukseen.

Paavali selittää 2. Kor. 7:5–16 tarkemmin lohdutuksensa ja ilonsa syyn. Nämä kaksi käsitettä hallitsevat tätä tekstiä. Verbi *parakaleō* (’lohduttaa’) tai substantiivi *paraklēsis* (’lohdutus’) esiintyy Toisen korinttilaiskirjeen 7. luvun alkutekstissä yhteensä seitsemän kertaa. Kirjeen tämä osa päättyy samalla tavalla kuin se alkoi eli Jumalan antamaan lohdutukseen (vrt. 2. Kor. 1:3–7). Paavalin kokemus lohdutus Toisen korinttilaiskirjeen 7. luvussa johtuu helpotuksesta hänen huomattessaan, että ankara kirje tuotti hänen toivomansa tuloksen.

Vaikka tämä helpotuksen huokaus onkin seurausta Tituksen positiivisesta raportista, viime kädessä Jumala on se, joka antoi Paavalille lohdutuksen (2. Kor. 7:6). Jumala on todellakin ”runsaan lohdutuksen Jumala! Hän rohkaisee meitä kaikissa ahdingoissamme –.” (2. Kor. 1:3–4.)

On mielenkiintoista, että vaikka Paavali on saanut ”yllin kyllin lohdutusta”, hän tuntee myös ”ylenpalttista iloa” (2. Kor. 7:4, 7, 13). Vaikka hänen ankara kirjeensä, hänen kyynelkirjeensä, oli aiheuttanut paljon surua, se oli Jumalan mielen mukaista, ja sen tarkoituksena oli saada aikaan parannus (2. Kor. 7:9–11). Mikä muu voisi tuoda enemmän iloa todellisen Jumalan palvelijan sydämeen?

Oletko koskaan kokenut Jumalan mielen mukaista murhetta elämässäsi? Mistä tiesit sen olevan juuri sellaista surua, joka johtaa tekemään parannuksen?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 226–233 tai *Apostoliin teot*, s. 246–254.

Viime tutkistelussa luimme edellä mainitun kohdan. Teksti kannattaa lukea uudelleen. Keskity tällä kertaa hieman enemmän niihin kohtiin, joissa viitataan Paavalin ankaraan kirjeeseen, hänen tunteisiinsa kirjeen kirjoittamisen aikana ja hänen iloonsa saadessaan hyvät uutiset kirjeen vastaanottajien vilpittömästä parannuksen tekemisestä. Pohdi sitten, mitä tämä kertoo Paavalin palvelutyön aitoudesta sekä mitä voimme siitä oppia ja soveltaa palvellessamme Kristusta.

”Meidän tulee ilmoittaa koko maailmankaikkeudelle, langenneelle maailmalle ja lankeamattomille maailmoille, että Jumalan luona on anteeksiantamus, että Jumalan rakkauden kautta voimme tulla sovitetuiksi Jumalan kanssa. Ihminen kääntyy, katuu sydämessään ja uskoo Kristukseen sovitushriinaan sekä ymmärtää, että Jumala on sovittanut hänet kanssaan.” – Ellen G. White, *Special Testimonies On Education*, s. 223.

”Olemme seurakuntana saaneet suurta valoa. Herra on uskonut tämän valon meille hyödyksi ja siunaukseksi maailmalle. Meille on annettu sovituksen virka. Korkeudesta tulevan voiman avulla meidän tulee kehottaa ihmisiä, että he antavat sovittaa itsensä Jumalan kanssa.” – Ellen G. White, *Letter 32*, 1903.

Kun ihmiset ovat antaneet sovittaa itsensä Jumalan kanssa, heidän tulee pyrkiä pyhitykseen. Kommentoidessaan 2. Kor. 7:1 jaetta Ellen G. White antaa ymmärtää, mitä Paavali tarkoitti elämän pyhittämisellä kokonaan Jumalalle. Hän sanoo, että Paavali ”koetti kehittää heidän luottamustaan ja auttaa heitä tulemaan kasvaviksi kristityiksi, vahvoiksi uskossa, palaviksi innossaan ja vilpittömiksi pyhittäytymisessään Jumalalle ja hänen valtakuntansa laajentamiselle.” (6AO 143.)

Keskustelunaiheita:

1. Paavali viittaa meihin saviastiana, joka sisältää evankeliumin aarteen (2. Kor. 4:7). Miten se, että ihminen on heikko, hauras ja täynnä rajoituksia, voi vahvistaa evankeliumin julistamista sen sijaan, että se heikentäisi sitä?
2. Mitä tarkoittaa olla ”uusi luomus” (2. Kor. 5:17)? Miten tämä vaikuttaa jokapäiväiseen elämäämme? Miten Kristus on tehnyt sinusta uuden luomuksen?
3. Paavali luettelee 2. Kor. 6:4–5 pitkän listan vaikeuksista, joita koetaan evankeliumin vuoksi. Miten hän reagoi kärsimyksiinsä (ks. 2. Kor. 6:6–7)? Miten tämä auttaa sinua reagoimaan omiin kärsimyksiisi?